

kolenního neutrpěl žádného jiného zranění, zejména nikoli nějakou poruchu soustavy nervové, a že službou vojenskou soustava nervová ne-utrpěla, když při opětovných prohlídkách shledán byl invalida kromě následků zranění kloubu kolenního úplně zdrav. Vytýká-li stížnost, že nebylo ex officio vyšetřeno, jak dalece mohl mít otřes poraněného kloubu kolenního souvislost s celou soustavou nervovou a mohl-li býti tento otřes tak silného rázu, že mohla tu býti souvislost mezi poruchou nervů a sebevraždou, je výtku ta vyvrácena spisy, ježto byl vyžádán posudek znalce, který na základě vojenských spisů a výsledku sociálně-lékařských prohlídek dospěl k závěru, že st-1 ve službě válečné žádného otřesu nervů neutrpěl a poranění kloubu kolenního nemělo za následek poruchu nervového systému. Na znalecký posudek se nař. rozhodnutí odvolává.

Pokud stížnost vytýká, že žal. úřad opominul provést nabídnuté důkazy a nezaujal stanovisko k tvrzením odvolání, že invalida pro choroby nervové byl léčen a byl v ústavu choromyslných, tu je na nabídnutí důkazů těch reagováno v nař. rozhodnutí tím, že toto konstatuje, že invalida ve válečné službě žádného otřesu nervového neutrpěl a že není tu souvislosti mezi poraněním ve válce utrpěným a případnou nervovou chorobou, kterou snad invalida, nikoli však jako následkem služby válečné, utrpěl.

Ze všech těchto důvodů neshledal nss, že by nař. rozhodnutí, odpírající st-lce a jejímu synovi nárok na důchod vdovský, resp. sirotčí proto, že bylo zjištěno, že smrt invalidova není v souvislosti s poraněním neb onemocněním ve válce získaným, bylo nezákonné nebo spočívalo na vadném řízení.

Č. 12.766.

Legionáři. — Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 462/1919 Sb. o trojnásobném zápočtu služby v čsl. legiích týká se též obecních zřizenců v zemi Slovenské a Podkarpatoruské.

(Nález z 8. února 1937 č. 10.766/37.)

Prejudikatura: Boh. A 10.034/32 a t. uv.

Věc: Obec Hlohovec proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 2. června 1934 o zápočtu legionářských roků do služby obecní.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí se zrušují pro vadnost řízení.

Důvody: Obecní strážníci Josef P. a Josef V. žádali o započítání legionářských let do služby a výslužby u obce Hlohovce. Obec. zastupitelstvo v Hlohovci tyto žádosti zamítlo.

Na odvolání Josefa P. a Josefa V. okr. úřad v Hlohovci výměry z 18. června 1933 uložil obec. zastupitelstvu, aby přezkoumalo a stanovilo požitky žadatelů se započítáním 3 roků legionářských do postupu a pense. Odvolání podaná obcí Hlohovcem žal. úřad nař. rozhodnutími zamítl v podstatě proto, že legionáři mají podle § 1 odst. 1 v souvislosti

s § 4 bod a) zákona č. 462/1919 Sb. a čl. 4 vlád. nař. č. 151/1920 Sb. nárok na udělení služebních míst i do obcí a podle odst. 2 § 1 cit. zákona v souvislosti s odst. 1 téhož paragrafu se poskytuje legionářům nárok na trojnásobné započtení legionářské služby u úřadů uvedených v odst. 1, tedy i do služby ztrávené u obce.

O stížnostech podaných obcí Hlohovcem nss uvážil:

Stížnosti dovozují, že ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 462/1919 Sb. se vztahuje jen na zaměstnance státní a zaměstnance podniků státem spravovaných nebo státem podporovaných, ale nevztahuje se na obce. Předpis § 4 cit. zákona nestanoví prý nic o tom, že je službu legionářskou započítati trojnásobně také ve službě obecní, a ani čl. 4 vlád. nař. č. 151/1920 Sb. nepředpisuje, že se obec obdobou předpisů o zápočtu legionářské služby řídití musí. V tom směru jsou tedy směrodatné dispozice, jež obec v mezích své autonomie učiní, tudíž v daném případě obecní statut o pensijním pojištění obecních strážníků stěžující si obce. Tomuto stanovisku stížností nss nemohl přisvědčiti.

V § 1 odst. 1 zákona č. 462/1919 Sb. se stanoví, že legionáři mají nárok žádati za udělení míst ve službě státní a veřejné a též při jiných závodech a podnicích státem podporovaných a zaručených. V odst. 2 téhož paragrafu jest obsažen předpis, že služba ztrávená v československých legiích se počítá všem legionářům trojnásobně do služby a do výslužby. V § 3 se praví, že k uplatnění nároku vytčeného v § 1 se legionářům vyhrazují: 1. některá místa služební výhradně; 2. přednost před spolužadatelí při obsazování jiných míst. V § 4 jsou v bodu a) uvedena jako služební místa legionářům vyhrazená také místa sluhů a dohlížitelů (dozorců) ve službách obecních úřadů. Do kategorie těchto služebních míst spadají podle ustálené judikatury nss také místa obecních policejních strážníků. Z těchto předpisů v jich souvislosti plyne, že se ustanovení odst. 2 § 1 cit. zákona o trojnásobném počítání služby legionářské do služby a výslužby týká služby na všech místech uvedených v § 1 odst. 1, jimiž je rozuměti nejen místa ve službě státní, nýbrž i ve službě veřejné, kterou je podle cit. ustanovení §§ 3 a 4 i služba policejních strážníků obecních. Pro výklad ustanovení odst. 2 § 1 v ten smysl, že jím zákon chtěl legionářům zajistiti trojnásobné započítání legionářské služby toliko pro službu státní, není v tomto předpisu žádné opory, neboť se v něm mluví zcela v š e o b e c n ě o trojnásobném počítání legionářské služby »do služby i do výslužby«, a dlužno proto předpis ten vztahovati na všechnu službu, o které je řeč v odst. 1 téhož paragrafu, tedy nejen na službu státní, nýbrž zejména i na jinou službu veřejnou, tudíž i na službu obecních strážníků policejních.

Z toho, že se v § 4 o započitatelnosti služby legionářské nic nestanoví, nemohou stížnosti pro své stanovisko nic vytěžiti, neboť sedes materiae je v § 1, který obsahuje ustanovení, jež se týkají nejen služby státní a služby při závodech a podnicích státem podporovaných a zaručených, nýbrž i jiné služby veřejné. Taktéž se stížnosti nemohou s úspěchem dovolávati práv plynoucích obci z její autonomie, neboť obec může svou autonomii uplatniti jen v mezích platných předpisů; je-li autonomie obce v některém směru platným předpisem omezena, musí

i obec toto omezení respektovati. Takové omezení autonomie obce co do výběru obecních zaměstnanců a úpravy jich služebních poměrů je normováno právě i v zákoně č. 462/1919 Sb. Rovněž nelze přisvědčiti stížnostem, že předpis o trojnásobném zápočtu legionářské služby má povahu toliko normy dispositivní v tom smyslu, že přiznání tohoto zápočtu není povinné. Ze slov použitých jak v § 1 odst. 2 zákona č. 462/1919 Sb. »počítá se«, tak i v čl. 4 vlád. nař. č. 151/1920 Sb. »budiž« postupováno obdobně podle zásad uvedených v čl. 1—3, jmenovitě se zřetelem k připočteným válečným letům, je patrné, že nejde o předpis dispositivní, nýbrž o normu povahy imperativní.

Dále uvádějí stížnosti, že obecním strážníkům Josefu P. i Josefu V. bylo propočítání služební doby provedeno usnesením obecního zastupitelstva ze 4. června 1927, z něhož bylo patrné, která služba a v jakém rozsahu je jmenovaným strážníkům započítána pro platový postup a pro výslužbu. Žádný z obou strážníků nevzal toto usnesení v odpor ani neuplatnil nárok na jiný zápočet služební doby a nemohou proto po nároku stěžující si obce teprve dodatečně uplatňovati nárok na zápočet služební doby v širším rozsahu než se stalo cit. usnesením obecního zastupitelstva. Stížnosti vytýkají, že žal. úřad k námitce stejného obsahu, uplatněné v odvoláních obce z výměrů okr. úřadu v Hlohovci, nezaujal v nař. rozhodnutích žádného stanoviska, a shledávají po této stránce nař. rozhodnutí neúplnými. Této námitce bylo přisvědčiti, neboť ze správních spisů je patrné, že v odvoláních stěžující si obce, vyřízených nař. rozhodnutími, bylo poukazováno na to, že započtení služební doby u jmenovaných obecních policejních strážníků bylo dekretálně provedeno a že proti takto provedenému zápočtu tito strážníci odvolání nepodali. Na tuto námitku nedal žal. úřad v nař. rozhodnutích žádné odpovědi. Tím, že žal. úřad v nař. rozhodnutích dovodil, že obecní strážníci Josef P. a Josef V. mají ze zákona č. 462/1919 Sb. právní nárok na trojnásobné započítání legionářské služby do služební doby u stěžující si obce, neztratila ještě cit. rekursní námitka právní závažnosti, jak má zato žal. úřad v odvodním spisu, neboť i právní nárok poskytnutý právní normou může za okolností zaniknouti buď pozitivní dispozicí oprávněného nebo jeho opominutím procesních úkonů k uplatnění a obhájení právního nároku. Nezbylo proto, než pro tuto neúplnost, která ztížila stěžující si obci obranu jejích práv, zrušiti nař. rozhodnutí podle § 6 zákona o ss, aniž ovšem bylo možno přihlížeti k vývodům, kterými žal. úřad teprve v odvodním spisu zaujímá stanovisko k řečené obraně stěžující si obce.

Č. 12.767.

Š k o l s t v í : * Ustanovení čl. VI zákona č. 251/1922 Sb. o služebních poměrech učitelstva veřejných škol národních nezavazuje samostatný školní okres (§ 22 čes. zákona o dozoru ke školám č. 17/1873 z. z.), aby při úpravě odměn za přespočetné hodiny, která jde co do výše odměn nad zákonnou míru, upravil současně stejně i odměny za cestné.

(Nález z 8. února 1937 č. 10.786/37.)